

Misszió a szomszédságban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Mikeás 6:6-8; Máté 22:37-40;

Lukács 10:25-37; Galata 5:14; 2Timótheus 3:16; Jakab 2:17-22

„Az így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, minden erőddel és teljes értelmiddel, és felebarátodat, mint magadat” (Lk 10:27, ÚRK).

Jól ismert ige: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, minden erőddel és teljes értelmiddel” (Lk 10:27, ÚRK). Ám felületessé válhat a szeretetünk, ha azt mondjuk: szeretjük Istent, de közben nem engedelmessé válnak nekünk. Azt gondoljuk, hogy szeretjük Őt – viszont hogyan nyilvánul meg mindez a hétköznapi dolgainkban? Isten szeretete teljes elköteleződést igényel a szívünkben, elménkben, testünkben és lelkünkben – mégpedig napi szinten. Bárki mondhatja, hogy szereti az Urat: csak hogy ennek cselekvése tudatos erőfeszítést igényel.

Istent szeretni jó és fontos, Ő azonban azt akarja, hogy másokhoz is így viszonyuljunk, mert ez az Ő szeretetének visszatükröződése, méghozzá annak nagyon határozott és igaz megnyilvánulása.

1Jn 4:20 kijelenti: „Ha valaki azt mondja: »Szeretem Istent«, és gyűlöli a maga testvérét, hazug az, mert aki nem szereti a maga testvérét, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát” (ÚRK)? Pál szintén ezt állítja Gal 5:14 versében: „Mert az egész törvény ebben az egy igében teljeseedik be: »Szeresd felebarátodat, mint magadat»” (ÚRK).

Ezen a héten azt tanuljuk, hogyan lehetséges ezt alkalmazni az életünkben.

A KÉRDÉSEK KÉRDÉSE

Kik vagyunk? Miért vagyunk itt? Mi történik, amikor meghalunk? Mi a végső sorsunk? Erkölcsi lényekként ezek a legfontosabb kérdéseink. *Lukács evangéliumában* valaki Jézushoz fordult, és feltette neki az élet legégetőbb kérdését.

Olvassuk el Lk 10:25 versét! Mit kérdez a törvénytudó, és miért?

A kérdés önmagában is komoly, de a Biblia elárulja: a törvénytudó *próbára akarta tenni* vele Jézust. Időnként az emberek szkeptikusan, hitetlenül érkeznek, nem mindig komoly a kérdésük, de ettől még elérhetjük őket. Jézus is ennek háttérén közeledett a törvénytudóhoz, miközben tudta, hogy a szándékai nem tiszták. Ugyanakkor a kérdés lehetőséget adott arra, hogy a szívük átvizsgálására ösztönözze a törvénytudót és a hallgatóságot. Noha a Mester ismerte a kérdező indítékát, nem volt elutasító vagy tiszteletlen vele.

Mi lehetne fontosabb, mint éppen ez a kérdés: „...*mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*” Nem számítanak a vallási szokásaink, a gyakorlatunk - ez a kérdés mindezek felett áll. Mi más számíthatna nekünk, akiknek az életét úgy ábrázolja a Szentírás, hogy „*Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik*” (Jak 4:14, ÜRK). Mert mi más választásunk volna, mint vagy az örök élet, vagy az örök elmúlás?

Olvassuk el 1Kor 15:30-32 verseit! Mire mutat rá Pál, ami az örök élet fontosságát hangsúlyozza?

Bár megkérdőjelezhető szándékkal, de a törvénytudó egy kulcskérdést tesz fel. Jézus, aki minden kínálkozó lehetőséget kihasználta a misszióra, úgy fordítja a szituációt, hogy lelkeket nyerjen.

Hogyan fordíthatunk okosan a misszió előnyére bármilyen lehetőséget, ami eléink jön, még ha a körülmények esetleg nem is ideálisak erre?

JÉZUS MÓDSZERE ÉS VÁLASZA

A Biblia szerint a törvénytudó azért jött, hogy próbára tegye Jézust, de Ő átlátta a szándékát. Isten jobban ismeri a szívünk vágyait és kívánságait, mint mi magunk. Viszont mi nem látunk bele azoknak a szívébe, indítékai-iba, akik kérdeznek minket, ugye?

Néha más vallású emberek kérdeznek minket a hitünkről. Muszlim barátaink például Jézus istenségével kapcsolatos kérdéseket tesznek fel: „Hol mondta Jézus a Bibliában, hogy Ő Isten?” „Miért mondjátok, hogy egy Isten van, amikor a Szentháromságban három személyről beszéltek?” Bár ezek provokatív kérdéseknek tűnnek, Jézus megismerésének vágya lehet őszinte, ami a kérdezők lelkében betöltendő úrt tükrözi. Nem ismerjük a szívüket, de nem is kell. Egyszerűen csak álljunk a szolgálatukra, amennyire rajtunk múlik, függetlenül attól, hogy milyen indítékok vezetik őket.

Olvassuk el Mt 26:56, ApCsel 17:11, 1Kor 15:3 és 2Tim 3:16 verseit! Miként segítenek ezek a szövegek megérteni Jézus válaszát Lk 10:26 versében?

Időnként válaszokat akarunk, de nem tesszük oda magunkat igazán, hogy meg is találjuk azokat. Jézus ezt mondta: „*Mi van megírva a törvényben, hogyan olvasod*” (Lk 10:26, ÚRK)? A tanulás egy nagyon fontos aspektusára mutatott rá. Ahelyett, hogy folyton arra figyelnénk csak, amit mások mondanak, magunknak kell olvasnunk a Bibliát, Isten Igéjét. A válaszok abban vannak, és a Szentlélek azért dolgozik a szívünkben, hogy azon keresztül mutassa meg, amit tényleg tennünk kell.

Isten a Szavát adta nekünk. Megtalálható benne minden igazság, amit ismernünk kell: hogyan éljünk, hogyan bánjunk másokkal, ill. miként lehet a miénk az örök élet. Természetesen megvan a szerepe a tanítóknak, a lelkészeknek, de végül is saját magunknak kell a Bibliához fordulnunk az igazságért. „*Igéd mécses a lábam előtt, és ösvényem világossága*” (Zsolt 119:105, ÚRK). Ez a vers nem csupán költői kép, hanem megszentelt igazság, amely Isten Igéjét és annak fontosságát hangsúlyozza a hívő ember számára.

Jézus, Isten testté lett Igéje újra és újra visszavezette az embereket Isten írott Szavához. Mit mond ez nekünk a Biblia fontosságáról? Miért kell elutasítanunk minden filozófiai és teológiai kijelentést, ami gyengíti az Igébe vetett bizalmunkat?

ÖRÖKÖLNI AZ ÖRÖK ÉLETET

Olvassuk el Lk 10:27-28 verseit! Mit válaszolt a törvénytudó a saját kérdésére?

A törvénytudó feltett egy kérdést, aztán saját maga válaszolt rá: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből... és a te felebarátodat, mint magadat*” (Lk 10:27). Hogyan reagált erre Jézus? Azt mondta: „*Helyesen feleltél*”, azonban itt nem állt meg, hanem kihívást intézett felé: „*Ezt cselekedd, és élsz*” (Lk 10:28, ÚRK).

A hívők többségének nem jelent különös nehézséget helyesen felelni a tanítással és a hittel kapcsolatos kérdésekre. A probléma akkor jön, amikor tenni kellene azt, amit helyesnek tartanak, követni, amit egyébként hisznek. Sokan vesznek el majd olyanok, akik eleget tudnak ahhoz, hogy megmeneküljenek, mégsem azt teszik, amit kellene. Ennyire komoly a dolog! Nem elég csupán elméletileg tudni, hogy szeresd Istent és a felebarátodat, cselekedni is kell!

Olvassuk el Jak 2:17-22 verseit! Mennyiben hasonló ez a szakasz ahhoz, amit Jézus a törvénytudónak mondott?

Ha szeretjük Istent, olvasni fogjuk az Igét, imádkozni fogunk, megtartjuk a parancsolatait és engedelmeskedünk neki teljes szívünkben. Amennyiben azt mondom, hogy szeretem az embereket, de nem törődöm velük a gyülekezetben, megtagadom a segítséget azoktól, akiknek a szükségét enyhíthetném, mire jó a hitem? A kereszténység nem pusztán meghatározott hitelvek sora, hanem egyfajta életmód. „*Ha pedig egy férfi- vagy nőtestvérnek nincs rendes ruhája, és nincs meg a mindennapi eledele, és közületek valaki ezt mondja nekik: »Menjetek el békességgel, melegedjete meg, és lakjatok jól«, de nem adjátok meg nekik, amire szüksége van a testnek, mit használ az*” (Jak 2:15-16, ÚRK)?

Törödsz mások jólétével? Mennyiben követed Pál szavait, hogy „Ne keresse senki a maga hasznát, hanem mindenki legyen tekintettel a másikra is” (Fil 2:4, ÚRK)? Isten kegyelme által hogyan tudjuk még inkább megtanulni a másokkal való törődést?

SZERESD FELEBARÁTODAT, MINT MAGADAT!

Olvassuk el Mt 22:37-40 verseit! Milyen hasonlóságot találunk aközött, amit Jézus itt, illetve amit az írástudónak válaszként mondott Lk 10:27-28 verseiben?

Mt 22:37-40 szerint Jézus világossá tette, hogy az igaz hit hétköznapi megnyilvánulása e két parancsolatból eredeztethető. Lk 10:27-28 pedig tisztázza, hogy aki e kettőt megtartja, annak örök élete lesz.

„Isten kormányzata mennyen és földön a szeretet elvére épül. Határozza meg a keresztény ember jellemét is a szeretet! Csak így lehet állhatatos. Csak így tudja elviselni a próbát és leküzdeni a kísértést” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 27. o.).

Olvassuk el Mik 6:6-8, Gal 5:14 és 1Jn 4:20-21 verseit! Miként erősítik meg ezek az igék azt, amit Jézus korábban mondott?

Pál szerint „...az egész törvény ebben az egy igében teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Gal 5:14, ÚRK). Vagyis az Isten szeretete gyakorlatilag csak a másokkal való bánásmódunkban mutatkozik meg. Habár azt is mondta, hogy „Az igaz ember pedig hitből él” (Róm 1:17), ez nem azt jelenti, hogy a hit általi élet rejtett, mások számára ismeretlen és láthatatlan volna. Pál, Mikeás és János egyaránt világossá teszi, hogy az állítólagos hitünk valóságát a gyakorlati cselekedeteink teszik láthatóvá.

1Korintus 13. fejezetében Pál határozottan kijelentette: akinek hatalmas ismerete van, nagy dolgokat tesz, nagy a hite vagy akár az életét is feláldozza, miközben hiányzik belőle a szeretet, az olyan, mint „a zengő érc vagy pengő cimbalom” (1Kor 13:1).

Nézd meg, mit ír Ellen G. White az előbbi idézetben! Figyeld meg, mit mond arról, hogy a kísértések között hogyan maradhatunk kizárólag a szeretet által állhatatosak és kitartóak! Miként mutatja meg mindez, hogy a szeretet parancsa nem egyenlő a cselekedetek általi megváltással, inkább a szeretet a Jézusba vetett hitünk kifejeződése?

AZ IRGALMAS SAMARITÁNUS TÖRTÉNETE MA

Jézus megdicsérte a törvénytudót helyes válaszáért, majd hozzátette: „*ezt cselekedd, és élsz*” (Lk 10:28), amivel az illető szívének érzékeny pontjára tapintott. A törvénytudónak nem jelentett nehézséget, hogy jól feleljen, de azt meg is tenni sokaknak nem volt könnyű kétezer éve, mint ahogy ma sem az. A törvénytudó csapdába akarta csalni Jézust, megvillantva saját tudását. A következő kérdést tette fel: „*De ki az én felebarátom*” (Lk 10:29)?

Olvassuk el Lk 10:30-37 verseit! Hogyan foglalnád össze a történet Jézus által üzent lényegét?

Élnek emberek a környezetünkben, akikkel igazságtalanul bánnak? Megtesszük értük, amit lehet, hogy segítsük őket?

Valóban néha lelkészek, presbiterek és tagok sem segítik a rászorulókat. Időnként a más hitűek kedvesebbek a közösségükben élőkkel, mint mi. Talán beszélünk a kedvesség fontosságáról, de mások adják meg az embereknek, amire szükségük van, amit pedig mi elmulasztunk. Amennyiben jelent valamit a hitünk, segítenünk kell azokat, akik szükségben élnek.

Jézus úgy zárja az irgalmas samaritánus történetét, hogy megkérdezi, a három közül ténylegesen ki volt a szükségben lévő felebarátja. „Ezzel megszületett az örök válasz a kérdésre: »*Ki az én felebarátom*« (Lk 10:29)? Krisztus megmutatta, hogy a felebarát nem csak gyülekezeti vagy hittestvért jelent. Nincs köze faji, színbeli vagy osztálykülönbségekhez. Mindenki felebarátunk, akinek a segítségünkre van szüksége. Felebarátunk minden lélek, akit az ellenség megsebesített és összetört. Mindenki felebarátunk, aki Isten tulajdona” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 424. o.).

Kihívás: Kezdj el naponta imádkozni valakiért, aki más, mint te vagy akit talán nem is igazán kedvelsz!

Kihívásra fel! Írj fel legalább három nevet a környezetedből (ne adventistákét), tudd meg, mire van szükségük (érzelmileg, fizikailag, szociális téren), és gondold át, hogyan segíthetnél nekik az adott területeken! Mit tehetnél értük gyakorlati téren a következő héten?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, „Az irgalmas samaritánus” c. fejezet, 420-425. o.

A világban rengetegen éheznek, szükségben élnek, hátrányosan megkülönböztetnek sokakat. Mi megtehetjük a részünket, még ha ez cseppnek tűnik is a tengerben. Nem fogjuk tudni megoldani a világ minden baját Jézus visszatérése előtt, de nem is arra hívott el Isten. Amíg várjuk Urunkat, feladatunk olyan egyszerű lehet, hogy segítünk valakinek, akiknek nem jut elég étel, vagy egy gyülekezeti tagnak, aki igazságtalansággal vagy fanatizmussal szembesül – ami a mai világban is valóságos probléma. „*Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól*» (Jak 1:27). Krisztus ilyen gyümölcsöket vár el tőlünk: kedves szavak, jótékonyosság, a szegényekért, a rászorulókéért és a szenvedőkéért végzett jó cselekedetek. Amikor együttérzünk a csüggedéssel és bánattal terhelt szívűekkel, amikor kezünk ad a rászorulóknak, a mezíteleneket felöltöztetjük, az idegent befogadjuk a házukba és a szívünkbe, az angyalok egészen közel jönnek... Az igazságosság, az irgalom és a jóindulat minden cselekedete dallamot csendít fel a mennyben. Az Atya a trónjáról figyel azokat, akik az irgalmasság e cselekedeteit véghezviszik, és a legdrágább kincsei közé sorolja őket. *»És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nekik*» (Mal 3:17). Úgy értékel minden irgalmas cselekedetet a rászoruló, szenvedő iránt, mint ha Jézusnak tették volna. Amikor segíted a szegényeket, együttérzel a nyomorogókkal és elnyomottakkal és könyörölsz az árvákon, közelebb kerülsz Jézushoz” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 25. o.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Mit tehetünk azért, hogy jól értsük: nem a cselekedetek általi üdvösséget jelenti a parancs, hogy szeressük Istent és másokat? Tekintettel arra, hogy ki Jézus és mit tett értünk a kereszten (lásd Fil 2:5-8), miért téves az elképzelés, amely szerint kiérdemelhetjük az üdvösséget? Hogyan tanulhatunk meg különbséget tenni az üdvösségért végzett munka – ami végzetes hiba – és a Jézusban már meglévő üdvösségnek az életünkben megmutatkozó cselekedetei között?
2. Hogyan tanulhatjuk meg felismerni velünk született előítéleteinket azokkal szemben, akik különböznek tőlünk?
3. Az e heti tanulmányban vizsgált szakaszokon kívül még mely szentírási részek utalnak arra, hogy mindenkivel legyünk kedvesek, különbségtétel nélkül?

PESZT RÁHEL: A TÜRELMETLEN DALA

Látod, úgy látom, hogy nem történik semmi.
Látod, úgy érzem, hogy kihűlt a világ.
Látod, nem látom a dolgoknak értelmét,
és Te mégis minden ilyen panasz-folyam végén ott vársz rám.

Látod, kavarnak bennem az érzések.
Látod, milyen türelmetlen toporzékolok.
Látod, nem elég a száz csoda, még kéne...
Telhetetlen, tétova lényemre szereteted mégis ráragyog.

Oly nagy szükségem vagy,
tán nem is tudom...
és ha rá is döbbenhetnék egyszer,
nehéz lesz majd ön-bevallanom.

Kiáltanék, kapkodnék utánad,
szorítanálak magamhoz,
de olyan nehéz lenne Téged megragadnom,
Téged birtokolnom,
mint a leheletet, ami megtölti az orrom:
Enyém, mégsem enyém...
Folyton kiszáll, majd visszatér.
Akkor sem élhetnék nélküled, ha akarnék.
Közelebb Vagy, mint azt felfoghatnám...
Bár több dicséretre nyílhatna a szám,
hogy a Te szíved is öröm járja át!

A lépéseimet kell
Hozzád igazítanom,
és azoknak ritmusát
a szíved dobbanásához,
már tudom.